

Οι λευκοί κριτικοί του ροκ κι μουσική των Δυτικών Ινδιών

Η μαύρη μουσική αφορά όλες τις πτυχές της ζωής των μαύρων, αποτελεί την ζωή αλλά και την ψυχή ενός διωγμένου λαού, ενός λαού που βρίσκεται στη διασπορά.

Στην Αγγλία την μουσική των Δυτικών Ινδιών, την ονομάζουν Ρέγκε ή μουσική της Τζαμάικας και είναι σχεδόν ίδια μ' αυτήν απ' την οποία προήλθε.

Οι κριτικοί του ροκ, που κατά ενενήντα τα εκατό είναι λευκοί, προσπάθησαν στην αρχή, να εισχωρήσουν στη μουσική μέσα στο ίδιο επίπεδο υποκοουλτούρας επί του οποίου οι μαύροι φτιάχνουν τη μουσική. Παρίσταναν τους φίλους των μαύρων, παρόλο που ο λευκός κριτικός, με το μεσοαστικό περιβάλλον του, δεν μπορεί να κινηθεί στο ίδιο επίπεδο μ' αυτό του δημιουργού της μουσικής και την τεράστια διαφορά ανάμεσα σ' αυτόν που ανέχεται τη μουσική, καθώς τριγυρνάει στα διάφορα νάιτ κλαμπ, πλημμυρισμένος μαριχουάνα και εκείνον που κουβαλάει είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, ένα ολόκληρο σύστημα καταπίεσης στην πλάτη του. Ο κόσμος δεν έχει την ίδια όψη για τὸ μαύρο και το λευκό.

Όταν στο Κίνγκστον⁽¹⁾ ο καλλιτέχνης γράφει ένα τραγούδι, μεταφέρει στους στίχους μιάν ολόκληρη κατάσταση. Ο μουσικός παίζει τα κομμάτια του μ' όλον το θυμό, την έξαψη και την απόγνωση που του προσφέρει η ζωή του καθημερινά, ενώ το μαύρο ακροατήριο είναι σε θέση να ταυτιστεί μ' όλην εκείνη την πραγματικότητα που αναδύουν οι λέξεις. Πρόκειται για τη μεταβολή της προσωπικότητας του καθενός μέσα απ' το ακροατήριο σε μουσική. Όταν στο Κίνγκστον τ' αστυνομικά κλομπς σπάνε τα κεφάλια των αδελφών, ο καλλιτέχνης αναπαράγει αυτή την πραγματικότητα με το έργο του. Ο λευκός κριτικός του ροκ, απλός ακροατής, ζει όχι μόνο σ' ένα άλλο μέρος αλλά και σ' ένα τελείως διαφορετικό κόσμο.